

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΚΑΣΤΡΟ

Ο Δράκος Σαφίρα μούγκρισε κι ένα ρίγος τρόμου διαπέρασε τους στρατιώτες που προπορεύονταν.

«Μαζί μου!» φώναξε ο Έραγκον. Σήκωσε το Μπρίσινγκρ ψηλά, πάνω από το κεφάλι του, και το κράτησε εκεί για να το βλέπουν όλοι. Το γαλάζιο ξίφος λαμποκοπούσε και διαγραφόταν επιβλητικό με φόντο τα μαύρα σύννεφα που μαζεύονταν απειλητικά στη δύση. «Για τους Βάρντεν!»

Ένα βέλος πέρασε σφυρίζοντας δίπλα του. Δεν έδωσε καμιά σημασία.

Ο Έραγκον και η Σαφίρα στέκονταν πάνω σε έναν ψηλό σωρό από χαλάσματα και οι πολεμιστές που ήταν συγκεντρωμένοι στη βάση του απάντησαν όλοι μαζί, σαν ένας άνθρωπος: «Για τους Βάρντεν!». Κραδαίνοντας τα όπλα τους, όρμησαν μπροστά σκαρφαλώνοντας όπως όπως πάνω στα χαλάσματα.

Ο Έραγκον τους γύρισε την πλάτη. Στην πίσω πλευρά του σωρού απλωνόταν ένας ευρύχωρος προαύλιος χώρος κι εκεί στέκονταν, στριμωγμένοι ο ένας δίπλα στον άλλο, καμιά διακοσαριά άντρες της Αυτοκρατορίας, μπροστά σε ένα ψηλό, σκοτεινό φυλάκιο με σχισμές στους τοίχους αντί για παράθυρα και μπόλικους τετράγωνους πυργίσκους. Από τον πιο ψηλό κρεμόταν ένα μεγάλο φανάρι που φώτιζε αχνά τις πάνω αίθουσες. Ο Έραγκον ήξερε ότι κάπου μέσα στο φυλάκιο βρισκόταν ο λόρδος Μπράντιμπερν, κυβερνήτης της Μπελατόνα, της πόλης που οι Βάρντεν αγωνίζονταν εδώ και ώρες να καταλάβουν.

Με μια ιαχή, ο Έραγκον πήδησε από τα χαλάσματα ανάμεσα στους στρατιώτες, που οπισθοχώρησαν κρατώντας τα δόρατα και τα ακόντια τους στραμμένα προς την τρύπα που είχε ανοίξει η Σαφίρα στο εξωτερικό τείχος του κάστρου.

Ο Έραγκον στραμπούληξε το δεξιό του αστράγαλο καθώς προσγειωνόταν και, πέφτοντας στα γόνατα, στηρίχτηκε στη γη με το χέρι που κρατούσε το ξίφος.

Ένας από τους στρατιώτες αποφάσισε να εκμεταλλευτεί την ευκαιρία και, κάνοντας μερικά βήματα μπροστά, πέταξε το δόρυ του στον εκτεθειμένο λαιμό του Έραγκον.

Εκείνος απέκρουσε το χτύπημα γυρίζοντας ελαφρά τον καρπό του και περιστρέφοντας το Μπρίσινγκρ με ταχύτητα απίστευτη τόσο για Άνθρωπο όσο και για Ξωτικό. Την ίδια στιγμή, ο στρατιώτης κατάλαβε το λάθος του και πάγωσε, ήταν όμως αργά. Πριν προλάβει να απομακρυνθεί έστω και μερικά εκατοστά, ο Έραγκον όρμησε κι έμπηξε το ξίφος στα σπλάχνα του.

Ξερνώντας απ' τα σωθικά της ένα γαλαζοκίτρινο πίδακα φωτιάς, η Σαφίρα προσγειώθηκε στην αυλή μετά τον Έραγκον. Εκείνος έσκυψε για να στηριχτεί γερά στα πόδια του καθώς ο

Δράκος προσγειωνόταν με όλο του το βάρος στο λιθόστρωτο. Η πρόσκρουση στο έδαφος προκάλεσε ένα μικρό σεισμό σ' ολόκληρο το προαύλιο, το τεράστιο χρωματιστό μωσαϊκό που διακοσμούσε την πρόσοψη του φυλακίου διαλύθηκε και χιλιάδες ψηφίδες άρχισαν έναν τρελό χορό στον αέρα, σαν νομίσματα που χοροπηδάνε πάνω σε τύμπανο. Από κάπου ψηλά, άκουγαν δυο παραθυρόφυλλα που ανοιγόκλειναν λυσσαλέα σε κάποιο από τα παράθυρα του κτιρίου.

Η Εωτικογυναίκα Άρσα ακολούθησε τη Σαφίρα. Τα μακριά μαύρα μαλλιά της χόρευαν άγρια γύρω από το γωνιώδες πρόσωπό της καθώς τινάχτηκε σαν ελατήριο για να περάσει πάνω από το λοφίσκο με τα χαλάσματα. Τα μπράτσα κι ο λαιμός της ήταν ματωμένα, κατακόκκινη και η λεπίδα του ξίφους της. Προσγειώθηκε σαν πούπουλο στο λιθόστρωτο.

Η παρουσία της ανέβασε το ηθικό του Έραγκον. Κανέναν άλλο δε θα ήθελε να πολεμάει δίπλα στον ίδιο και στη Σαφίρα. Ήταν, σκέφτηκε, ο τέλειος σύντροφος στη μάχη.

Της έστειλε ένα φευγαλέο χαμόγελο και η Άρσα του το ανταπέδωσε. Παρά την αγριάδα που εξέπεμπε, έδειχνε χαρούμενη. Στη μάχη, η επιφυλακτικότητά της έκανε φτερά, άλλαζε, γινόταν ένα πλάσμα ανοιχτό και εκφραστικό και δε θύμιζε σε τίποτα την Άρσα που όλοι ήξεραν.

Ο Έραγκον έσκυψε πίσω από την ασπίδα του καθώς ανάμεσά τους περνούσε ένα κύμα γαλάζιας φωτιάς. Κοιτάζοντας όσο του επέτρεπε το κράνος του, είδε τη Σαφίρα να εξαπολύει προς τους τρομαγμένους στρατιώτες ένα χείμαρρο από φλόγες, που όμως απλώθηκαν γύρω τους χωρίς να τους βλάψουν.

Από την πλευρά των τοξοτών που είχαν παραταχθεί στις επάλξεις του κάστρου ξεκίνησε ένας καταιγισμός βελών με στόχο τη Σαφίρα, η ατμόσφαιρα όμως ήταν τόσο ζεστή, ώστε μερικά βέλη πήραν φωτιά στον αέρα κι έγιναν στάχτη, ενώ το μαγικό προστατευτικό τείχος που είχε απλώσει γύρω της ο Έραγκον απέκρουσε όλα τα υπόλοιπα. Ένα αδέσποτο βέλος αναπήδησε μ' έναν υπόκωφο ήχο πάνω στην ασπίδα του Έραγκον και τη χάραξε.

Το σύννεφο από τις φλόγες τύλιξε τελικά τρεις στρατιώτες που έγιναν στάχτη πριν προλάβουν να αντιδράσουν. Οι υπόλοιποι στριμώχτηκαν ο ένας δίπλα στον άλλο, στο κέντρο αυτής της κόλασης, σε μια προσπάθεια να σταθούν όρθιοι πίσω από τα δόρατα και τα ακόντιά τους που αντανakλούσαν τη λάμψη του ζωηρόχρωμου γαλάζιου φωτός.

Ωστόσο, όσο σκληρά κι αν προσπαθούσε η Σαφίρα, το μόνο που κατάφερνε ήταν να καψαλίσει λίγο τους επιζώντες. Τελικά, εγκατέλειψε την προσπάθεια κι έκλεισε απότομα τα σαγόνια της. Χωρίς τη φωτιά, η ησυχία που επικρατούσε στο προαύλιο ήταν σχεδόν απόλυτη.

Ο Έραγκον σκέφτηκε για μια ακόμη φορά ότι αυτός που είχε θωρακίσει έτσι τους στρατιώτες ήταν κάποιος πολύ έμπειρος και ισχυρός μάγος. *Να είναι άραγε δουλειά του Μέρταγκ; αναρωτήθηκε. Αλλά τότε, γιατί δε βρίσκεται εδώ μαζί με τον Θορν για να υπερασπιστούν την Μπελατόνα; Τελικά, ο Γκαλμπατόριξ δε θέλει να διατηρήσει τον έλεγχο στις πόλεις του;*

Ο Έραγκον ξεχύθηκε μπροστά και με ένα μόνο χτύπημα του Μπρίσινγκρ έκοψε τις μύτες από καμιά δεκαριά ακόντια, με την ίδια ευκολία που θέριζε τις κορφές από τους μίσχους του κριθαριού όταν ήταν νεότερος. Πέτυχε τον πιο κοντινό του στρατιώτη στο στήθος, η πανοπλία του σκίστηκε σαν πανί κι ένα σιντριβάνι αίματος ξεπήδησε από την πληγή. Έπειτα, ο Έραγκον ξαναχτύπησε, αυτήν τη φορά τον επόμενο στρατιώτη, ενώ, τινάζοντας την ασπίδα του προς τ' αριστερά, πέτυχε έναν ακόμη και τον πέταξε πάνω σε τρεις συντρόφους του, που σωριάστηκαν ο ένας πάνω στον άλλο.

Οι στρατιώτες τού φαίνονταν να αντιδρούν αργά κι αδέξια, έτσι όπως περνούσε σχεδόν χορεύοντας ανάμεσά τους και τους πετσόκοβε στη σειρά. Η Σαφίρα, που προχωρούσε στ' αριστερά του, σήκωνε τους στρατιώτες στον αέρα, τους κομμάτιαζε με τη φολιδωτή ουρά της, τους δάγκωνε και τους έβγαζε από τη μέση με μια κίνηση του κεφαλιού της, ενώ η Άρσα, στα δεξιά του, σβέλτη κι αεικίνητη, έφερνε με κάθε χτύπημα του ξίφους της το θάνατο σε έναν ακόμη υπηρέτη της Αυτοκρατορίας. Κάποια στιγμή που ο Έραγκον έκανε στροφή για να αποφύγει δυο δόρατα, είδε πίσω του το τριχωτό Ξωτικό, τον Μπλόντγκαρμ, αλλά και τα υπόλοιπα έντεκα Ξωτικά που ήταν επιφορτισμένα με το καθήκον να προστατεύουν αυτόν και τη Σαφίρα.

Ακόμα πιο πίσω, οι Βάρντεν είχαν ξεχυθεί στο προαύλιο από την τρύπα του τείχους, απέφευγαν όμως την κατά μέτωπο επίθεση: ήταν πολύ επικίνδυνο να κινηθούν οπουδήποτε κοντά στη Σαφίρα. Εξάλλου, εκείνη, ο Έραγκον και τα Ξωτικά δε χρειάζονταν βοήθεια για να βγάλουν από τη μέση τους στρατιώτες.

Η μάχη ανάγκασε πολύ γρήγορα τον Έραγκον να χωριστεί από τη Σαφίρα, αφού βρέθηκαν σε αντίθετα σημεία του προαυλίου. Ο Έραγκον δεν ανησυχούσε γιατί, έστω και χωρίς τη μαγική προστατευτική ασπίδα της, η Σαφίρα ήταν και με το παραπάνω ικανή να νικήσει μόνη της μπόλικους στρατιώτες, ακόμα και είκοσι ή τριάντα από δαύτους.

Ο Έραγκον ένιωσε ένα διαπεραστικό πόνο στον ώμο καθώς τον χτυπούσε με δύναμη η ασπίδα του σπρωγμένη από κάποιο ακόντιο. Στράφηκε να δει τον αντίπαλό του, ένα μεγαλόσωμο κουτσοδόντη γεμάτο ουλές, και κινήθηκε σβέλτα προς το μέρος του καθώς εκείνος αγωνιζόταν να τραβήξει ένα στιλέτο από τη

ζώνη του. Με μια περιστροφή, ο Έραγκον τέντωσε τα μπράτσα και το στήθος του και κατάφερε στο στέρνο του άλλου ένα χτύπημα με τον πονεμένο του ώμο.

Η σύγκρουση ήταν τόσο βίαιη, ώστε πέταξε το στρατιώτη αρκετά μέτρα πίσω. Εκεί κατέρρευσε, με τα χέρια σφιγμένα πάνω στην καρδιά του.

Ακολούθησε μια καταιγίδα από μαύρα βέλη που τραυμάτισαν ή σκότωσαν πολλούς στρατιώτες. Ο Έραγκον καλύφθηκε πίσω από την ασπίδα του για να τα αποφύγει, αν και ένιωθε αρκετά σίγουρος ότι τα μαγικά τείχη του θα τον προστάτευαν. Βέβαια, λίγη παραπάνω προσοχή ποτέ δε βλάπτει, καθώς δεν ήταν απίθανο κάποιος από τους μάγους του εχθρού να έστειλε καταπάνω του ένα μαγεμένο βέλος που θα κατάφερνε να διασπάσει την προστασία του.

Ένα πικρό χαμόγελο φάνηκε στα χείλη του. Οι τοξότες από τις επάλξεις είχαν συνειδητοποιήσει ότι η μοναδική τους ελπίδα για να νικήσουν ήταν να σκοτώσουν τον Έραγκον και τα Ξωτικά, παρότι ίσως χρειάζονταν να θυσιάσουν πολλούς δικούς τους για να το πετύχουν.

Αργήσατε, σκέφτηκε ο Έραγκον ικανοποιημένος αλλά βλοσυρός. Έπρεπε να εγκαταλείψετε την Αυτοκρατορία όσο είχατε ακόμη την ευκαιρία.

Για μια στιγμή, η ρίψη των βελών κόπασε, αφού οι στρατιώτες περίμεναν να ξεκαθαρίσει λίγο το τοπίο για να συνεχίσουν, κι ο Έραγκον καλοδέχτηκε την ευκαιρία για να ξεκουραστεί έστω και λίγο. Η επίθεση στην πόλη είχε ξεκινήσει το χάραμα κι αυτός με τη Σαφίρα βρίσκονταν στην εμπροσθοφυλακή από την αρχή.

Μόλις τα βέλη σταμάτησαν, ο Έραγκον έπιασε το Μπρίσινγκρ με το αριστερό του χέρι, μάζεψε ένα από τα δόρατα των στρατιωτών και το πέταξε με δύναμη στους τοξότες, καμιά δεκαπενταριά μέτρα πάνω από το κεφάλι του. Ήξερε καλά ότι είναι δύσκολο να ρίξεις με ακρίβεια ένα δόρυ, αν δεν έχεις κάνει αρκετή εξάσκηση· έτσι, δεν του φάνηκε παράξενο που δεν πέτυχε τον άντρα που είχε βάλει στόχο. Τα έχασε όμως βλέποντας ότι δεν είχε πετύχει και κανέναν άλλο από τους τοξότες που ήταν παραταγμένοι στις επάλξεις. Το δόρυ ταξίδεψε πάνω από τα κεφάλια τους κι έγινε κομμάτια στον τοίχο του κάστρου, λίγο πιο ψηλά και πιο πίσω από τους άντρες. Οι τοξότες γελούσαν και τον γιουχάιζαν με χυδαίες χειρονομίες.

Με την άκρη του ματιού του, ο Έραγκον αντιλήφθηκε μια γρήγορη κίνηση κοντά του. Κοίταξε και μόλις που πρόλαβε να δει την Άρυα να εκτοξεύει το δικό της δόρυ προς τους τοξότες, καρφώνοντας ταυτόχρονα δύο άντρες που στέκονταν πολύ κοντά ο ένας στον άλλο. Έπειτα η Άρυα έστρεψε το ξίφος

της προς τους άντρες, φώναξε «Μπρίσινγκρ!» και το καρφωμένο δόρυ τυλίχτηκε σε σμαραγδόχρωμες φλόγες.

Οι τοξότες τραβήχτηκαν αλαφιασμένοι μακριά από τα καμένα πτώματα και, σαν ένας άνθρωπος, το έβαλαν στα πόδια, εγκαταλείποντας τις επάλξεις για να στριμωχτούν κοντά στις πόρτες που οδηγούσαν στα πιο πάνω επίπεδα του κάστρου.

«Αυτό δεν είναι δίκαιο» είπε ο Έραγκον. «Εγώ δεν μπορώ να χρησιμοποιήσω ετούτο το ξόρκι χωρίς να πυρακτωθεί ολόκληρο το ξίφος μου».

Η Άρνα τον κοίταξε λοξά και η έκφρασή στο πρόσωπό της έδειχνε μάλλον να το διασκεδάζει.

Η μάχη συνεχίστηκε για μερικά λεπτά ακόμα, μέχρι που και οι υπόλοιποι στρατιώτες παραδόθηκαν ή προσπάθησαν να ξεφύγουν.

Ο Έραγκον άφησε τους πέντε άντρες που βρίσκονταν απέναντί του να το σκάσουν. Ήξερε ότι δε θα κατάφερναν να πάνε μακριά· έτσι, έλεγξε στα γρήγορα τα σώματα που κείτονταν σκόρπια γύρω του για να βεβαιωθεί ότι οι άντρες ήταν πράγματι νεκροί και κοίταξε στην απέναντι άκρη του προαυλίου. Μερικοί Βάρντεν είχαν ανοίξει τις πύλες του εξωτερικού τείχους και μετέφεραν μέσα στο κάστρο έναν πολιορκητικό κριό. Άλλοι σχημάτιζαν γραμμές δίπλα στην πόρτα του φυλακίου, έτοιμοι να εισβάλουν στο κάστρο και να αντιμετωπίσουν τους στρατιώτες που τους περίμεναν εκεί. Ανάμεσά τους στεκόταν ο ξάδελφος του Έραγκον, ο Ρόραν, με τη σφύρα του πάντα στο χέρι, χειρονομώντας και δίνοντας διαταγές στους άντρες του. Στην πέρα άκρη του προαυλίου, η Σαφίρα ήταν σκυμμένη πάνω από τα πτώματα των θυμάτων της κι ο χώρος γύρω της θύμιζε σφαγείο. Το αίμα λαμποκοπούσε στις γυαλιστερές φολίδες της, στολίζοντας σαν κόκκινες χάντρες το γαλαζωπό κορμί της. Εκείνη τη στιγμή, την είδε να ρίχνει πίσω το αγκαθωτό κεφάλι της και να βρυχάται θριαμβευτικά, καλύπτοντας κάθε άλλο ήχο μέσα στην πόλη.

Και τότε, από το εσωτερικό του κάστρου, ο Έραγκον άκουσε γρανάζια κι αλυσίδες να κινούνται κι αμέσως μετά ένιωσε το έδαφος να τραντάζεται από το σούρσιμο ξύλινων τροχών. Οι ήχοι αυτοί τράβηξαν τα βλέμματα και των υπόλοιπων προς τις πόρτες του φυλακίου.

Με ένα βροντερό ήχο, οι πόρτες τραβήχτηκαν, άνοιξαν διάπλατα κι ένα πυκνό σύννεφο καπνού ξεχύθηκε έξω από τους πυρσούς. Οι Βάρντεν που στέκονταν πιο κοντά στην πόρτα κάλυψαν βήχοντας τα πρόσωπά τους. Κάπου από τα βάθη του μισοσκοτάδου έφτασε στ' αυτιά τους ο ήχος από σιδερένιες οπλές πάνω στο λιθόστρωτο. Αμέσως μετά, ένα άλογο με τον καρβιλάρι του ξεπρόβαλε από το κέντρο του καπνού. Στο αριστερό του χέρι ο καρβιλάρις κρατούσε κάτι που στην αρχή φάνηκε στον Έραγκον σαν συνηθισμένο δόρυ, σύντομα όμως

πρόσεξε ότι ήταν φτιαγμένο από ένα παράξενο πράσινο υλικό και είχε στην άκρη του μια αγκαθωτή λεπίδα σφυρηλατημένη με ένα παράξενο σχέδιο. Γύρω από το κεφάλι του δόρατος διέκρινε μια αχνή λάμψη, ένα αφύσικο φως που πρόδιδε ότι υπήρχε κάτι μαγικό.

Ο καβαλάρης έσφιξε τα χαλινάρια και έστρεψε το άλογό του προς τη Σαφίρα. Εκείνη, όρθια στα δύο της πόδια, τραβήχτηκε λίγο πίσω, έτοιμη να καταφέρει ένα τρομερό, θανατηφόρο χτύπημα με το δεξί μπροστινό της πόδι.

Ανησυχία έσφιξε την καρδιά του Έραγκον. Ο καβαλάρης ήταν υπερβολικά σίγουρος για τον εαυτό του, το δόρυ πολύ διαφορετικό, πολύ μυστήριο. Αν και, υπό φυσιολογικές συνθήκες, η μαγική ασπίδα της έπρεπε να την προστατέψει, ο Έραγκον ήταν σίγουρος πως η Σαφίρα αντιμετώπιζε κάποιο θανάσιμο κίνδυνο.

Δε θα καταφέρω να φτάσω κοντά της έγκαιρα, συνειδητοποίησε κι έστρεψε όλη τη νοητική του ενέργεια προς τον καβαλάρη, ο οποίος όμως, προσηλωμένος σ' αυτό που έκανε, δεν πρόσεξε καν την παρουσία του. Ο βαθμός της προσήλωσής του ήταν τέτοιος, ώστε επέτρεπε στον Έραγκον ελάχιστη και επιφανειακή πρόσβαση στη συνείδησή του· έτσι, συγκεντρώθηκε στον εαυτό του και ανέσυρε από τη μνήμη του πέντε με έξι λέξεις από την αρχαία γλώσσα για να συνθέσει ένα απλό ξόρκι που θα ανέκοπτε τον ελαφρύ καλπασμό του αλόγου. Επρόκειτο για μια κίνηση απελπισίας —ο Έραγκον δεν ήξερε αν ο καβαλάρης ήταν κι αυτός μάγος ή τι προφυλάξεις είχε πάρει σε περίπτωση που θα δεχόταν επίθεση με μαγικά μέσα—, αλλά δεν μπορούσε να στέκεται εκεί αδρανής, εφόσον έβλεπε ότι η ζωή της Σαφίρας διέτρεχε κίνδυνο.

Πήρε βαθιά ανάσα και προσπάθησε να θυμηθεί με ακρίβεια τη σωστή προφορά αρκετών δύσκολων λέξεων της αρχαίας γλώσσας. Έπειτα άνοιξε το στόμα του, έτοιμος για το ξόρκι.

Μπορεί να ήταν γρήγορος, τα Ξωτικά ήταν όμως πιο γρήγορα από αυτόν. Πριν προλάβει ν' αρθρώσει έστω και μία λέξη, άκουσε πίσω του ένα χαμηλόφωνο τραγούδι, φωνές που κάλυπταν η μία την άλλη σε μια παράξενη, ανησυχητική μελωδία.

«Μεί—» ήταν το μόνο που πρόλαβε να πει και την ίδια στιγμή τα μαγικά των Ξωτικών λειτούργησαν.

Το μωσαϊκό στο έδαφος μπροστά από το άλογο σάλεψε και μετακινήθηκε, οι μικροσκοπικές ψηφίδες κυλούσαν πλέον σαν νερό. Μια βαθιά ρωγμή εμφανίστηκε στη γη, ένα χάσμα αβέβαιου βάθους. Με ένα άγριο χλιμίντρισμα, το άλογο πάτησε στην τρύπα κι έπεσε μπροστά, σπάζοντας και τα δύο μπροστινά του πόδια.

Τη στιγμή που το άλογο κατέρρεε, ο καβαλάρης πρόλαβε να τραβήξει πίσω το χέρι του και να πετάξει το λαμπερό δόρυ προς το μέρος της Σαφίρας.

Εκείνη δεν μπορούσε να τρέξει, δεν υπήρχε περίπτωση να ξεφύγει. Έτσι, έστρεψε το ένα της πόδι προς το δόρυ ελπίζοντας να το σπρώξει μακριά με μια κλοτσιά. Ωστόσο, αστόχησε —για ελάχιστα εκατοστά— και ο Έραγκον το είδε έντρομος να βυθίζεται σχεδόν ένα μέτρο μέσα στο θώρακά της, ακριβώς κάτω από το κόκαλο του τραχήλου.

Οργή πλημμύρισε τον Έραγκον και τα μάτια του θόλωσαν. Μάζεψε όλη την ενέργεια που διέθετε —στο σώμα του, στα ζαφείρια που στόλιζαν την λαβή του ξίφους του, στα δώδεκα διαμάντια που ήταν κρυμμένα στη ζώνη του Μπέλοθ του Σοφού που φορούσε στη μέση του, καθώς και στο τεράστιο απόθεμα που είχε αποθηκεύσει στο Άρεν, το δαχτυλίδι των Ξωτικών που στόλιζε το δεξί του χέρι— έτοιμος να εξαφανίσει τον καβαλάρη από προσώπου γης, αδιάφορος για τον οποιονδήποτε κίνδυνο.

Παρ' όλα αυτά, δεν έκανε τίποτα, γιατί εκείνη ακριβώς τη στιγμή είδε να πηδάει πάνω από το αριστερό μπροστινό πόδι της Σαφίρας ο Μπλόντγκαρμ. Σαν πάνθηρας που θέλει να αιφνιδιάσει ένα ελάφι, το Ξωτικό προσγειώθηκε πάνω στον καβαλάρη και τον δάγκωσε στο λαιμό. Στριφογυρίζοντας αγριεμένος το κεφάλι του, ο Μπλόντγκαρμ ξέσκισε το λαιμό του άντρα με τα μακριά άσπρα δόντια του.

Ένα ουρλιαχτό απίστευτης απελπισίας ακούστηκε από κάποιο παράθυρο ψηλά πάνω από την ανοιχτή είσοδο του φυλακίου. Ακολούθησε μια πύρινη έκρηξη που εκτόξευσε κομμάτια πέτρας από το εσωτερικό του κτιρίου, μικρά και μεγάλα, που προσγειώθηκαν ανάμεσα στους συγκεντρωμένους Βάρντεν, τσακίζοντας μέλη και κορμιά σαν ξερόκλαδα.

Ο Έραγκον αγνόησε τις πέτρες που έπεφταν σαν βροχή στην αυλή κι έτρεξε κοντά στη Σαφίρα, σχεδόν χωρίς να έχει συνείδηση ότι η Άρσα και οι φύλακές του τον ακολουθούσαν από κοντά. Ορισμένα Ξωτικά είχαν ήδη μαζευτεί γύρω της κι εξέταζαν το δόρυ που ξεπρόβαλλε από το στήθος της.

«Πόσο άσχημα... είναι—» ρώτησε ο Έραγκον. Ένιωθε τόσο αναστατωμένος, ώστε δεν ήταν σε θέση ούτε να ολοκληρώσει τη φράση του. Επιθυμούσε με όλη του την ψυχή να μιλήσει με τη Σαφίρα τηλεπαθητικά, δεν τολμούσε όμως να της ανοίξει τη συνείδησή του, μήπως και μάγοι του εχθρού βρίσκονταν εκεί κοντά αναζητώντας μια ευκαιρία να διαβάσουν τις σκέψεις του ή να τον ελέγξουν.

Έπειτα από μερικά λεπτά αναμονής που του φάνηκαν ατέλειωτα, ο Γουίρντεν, ένα από τα αρσενικά Ξωτικά, είπε: «Να ευχαριστείς τη μοίρα, Ισκιωμακελάρη. Το δόρυ δεν πέτυχε τις κύριες φλέβες και αρτηρίες του λαιμού της. Έχει χτυπήσει μόνο μυς και τους μυς μπορούμε να τους φτιάξουμε».

«Μπορείτε να το βγάλετε; Μήπως έχει τίποτα ξόρκια που θα το εμπόδιζαν να—»

«Θα το φροντίσουμε κι αυτό, Ισκιομακελάρη».

Με έκφραση σοβαρή, σαν ιερείς μαζεμένοι γύρω από βωμό, όλα τα Εωτικά, εκτός από τον Μπλόντγκαρμ, ακούμπησαν τις παλάμες τους στο θώρακα της Σαφίρας κι άρχισαν να τραγουδούν, ψιθυριστά σαν το θρόισμα του ανέμου στη φυλλωσιά ιτιάς, ένα τραγούδι που μιλούσε για ζεστασιά κι ανάπτυξη, για μυς και τένοντες και παλλόμενο αίμα καθώς και για άλλα πιο μυστικά πράγματα. Όσο τα Εωτικά τραγουδούσαν, η Σαφίρα κατέβαλλε μεγάλη προσπάθεια να μείνει ακίνητη, αν και το κορμί της συντάρασσαν δυνατά ρίγη κάθε λίγα δευτερόλεπτα. Το αίμα κυλούσε ποτάμι στο θώρακά της από το σημείο όπου ήταν σφηνωμένο μέσα της το δόρυ.

Ο Μπλόντγκαρμ πλησίασε τον Έραγκον και στάθηκε δίπλα του. Εκείνος του έριξε μια γρήγορη ματιά. Η μπλε γούνα του Εωτικού έδειχνε τώρα μαύρη στο σαγόκι και στο λαιμό του, τα σημεία που ήταν βουτηγμένα στο αίμα.

«Τι ήταν αυτό;» ρώτησε ο Έραγκον δείχνοντας τις φλόγες που ακόμα χόρευαν στο παράθυρο, ψηλά πάνω από το προαύλιο.

Πριν απαντήσει, ο Μπλόντγκαρμ έγλειψε τα χείλη του, αποκαλύπτοντας για μια στιγμή τα γατίσια δόντια του. «Ακριβώς πριν πεθάνει, κατάφερα να μπω στο μυαλό του στρατιώτη και, μέσω αυτού, στο μυαλό του μάγου που τον βοηθούσε».

«Σκότωσες το μάγο;»

«Τρόπος του λέγειν, γιατί στην ουσία τον ανάγκασα να σκοτωθεί μόνος του. Κανονικά δε συνηθίζω να καταφεύγω σε τέτοιες θεατρινίστικες εκδηλώσεις, αλλά... εκνευρίστηκα πολύ».

Ο Έραγκον ετοιμαζόταν να πλησιάσει τη Σαφίρα, κρατήθηκε όμως μόλις άκουσε το μακρόσυρτο, αδύναμο βογκητό της, καθώς το δόρυ είχε αρχίσει να γλιστρά έξω από το θώρακά της. Την είδε να ανοιγοκλείνει τα βλέφαρά της και να παίρνει μερικές γρήγορες, κοφτές ανάσες καθώς από το στήθος της έβγαιναν και τα τελευταία εκατοστά της αιχμής του δόρατος. Η αγκαθωτή λεπίδα με το αχνό σμαραγδόχρωμο φωτοστέφανο έπεσε στο έδαφος κι έτσι όπως αναπήδησε, ο ήχος θύμιζε πιο πολύ κεραμικό παρά μέταλλο.

Όταν τα Εωτικά σταμάτησαν το τραγούδι και τράβηξαν τα χέρια τους από τη Σαφίρα, ο Έραγκον όρμησε στο πλευρό της και την άγγιξε στον αυχένα. Ήθελε να την παρηγορήσει, να της πει πόσο είχε τρομάξει, να ενώσει τη συνείδησή του με τη δική της. Τελικά, όμως, κάρφωσε το βλέμμα του στο ένα από τα λαμπερά γαλάζια μάτια της και απλώς ρώτησε: «Είσαι καλά;». Οι λέξεις ακούστηκαν άνευρες σε σύγκριση με το πραγματικό βάθος των συναισθημάτων του.

Η Σαφίρα τού απάντησε με ένα τρυφερό βλεφάρισμα, έπειτα χαμήλωσε το κεφάλι της και τον χάιδεψε στο πρόσωπο ξεφυσώντας ελαφρά πάνω στα μαλλιά του.

Ο Έραγκον χαμογέλασε. Έπειτα στράφηκε στα Ξωτικά και είπε: «Έκα έλρουν όνο, άλφσα, βιόλ φορν θορνέσσα», ευχαριστώντας τους στην αρχαία γλώσσα για τη βοήθειά τους.

Τα Ξωτικά που είχαν συμμετάσχει στη θεραπεία, μαζί και η Άρσα, υποκλίθηκαν κι έστριψαν το δεξί τους χέρι πάνω στο κέντρο του στήθους τους, τη χαρακτηριστική χειρονομία που χρησιμοποιούσε το γένος τους για να δηλώσει το σεβασμό του. Ο Έραγκον παρατήρησε ότι τουλάχιστον τα μισά Ξωτικά που είχαν ως καθήκον την προστασία τη δική του και της Σαφίρας ήταν ωχρά, αδύναμα και με δυσκολία έστεκαν όρθια.

«Γυρίστε πίσω και ξεκουραστείτε» τους είπε. «Αν μείνετε, το μόνο που θα καταφέρετε είναι να σκοτωθείτε. Εμπρός, φύγετε, είναι διαταγή!»

Ο Έραγκον ήταν σίγουρος ότι δεν τους άρεσε καθόλου η ιδέα να φύγουν, όμως τα επτά Ξωτικά απάντησαν «Όπως επιθυμείς, Ισκιομακελάρη» και αποσύρθηκαν από το προαύλιο, δρασκελίζοντας πτώματα και μπάζα. Αν και στα όρια της αντοχής τους, εξακολουθούσαν να αποπνέουν το γνωστό αέρα της ευγένειας και της αξιοπρέπειας.

Έπειτα, ο Έραγκον πλησίασε την Άρσα και τον Μπλόντγκαρμ που μελετούσαν την αιχμή του δόρατος με μια παράξενη έκφραση στα πρόσωπά τους, σαν να μην ήξεραν πώς έπρεπε να αντιδράσουν. Ο Έραγκον κάθισε οκλαδόν δίπλα τους προσέχοντας να μην ακουμπήσει το όπλο. Κοίταζε τις λεπτές γραμμές που ήταν χαραγμένες στη βάση της λεπίδας, γραμμές που του φαίνονταν οικείες, παρότι δε θυμόταν από πού. Κοίταξε και την πρασινωπή λαβή, φτιαγμένη από ένα υλικό που δεν ήταν ούτε ξύλο ούτε μέταλλο, την αχνή λάμψη που του θύμιζε τα φανάρια χωρίς φλόγα που χρησιμοποιούσαν τα Ξωτικά και οι Νάνοι για να φωτίζουν τους εσωτερικούς χώρους τους.

«Λέτε να είναι δουλειά του Γκαλμπατόριξ;» ρώτησε ο Έραγκον. «Μπορεί να αποφάσισε ότι είναι καλύτερα να σκοτώσει εμένα και τη Σαφίρα αντί να μας συλλάβει. Μπορεί πλέον να μας θεωρεί απειλή».

Στα χείλη του Μπλόντγκαρμ φάνηκε ένα πικρό χαμόγελο. «Εγώ δε θα είχα τέτοιες ψευδαισθήσεις, Ισκιομακελάρη. Για τον Γκαλμπατόριξ εμείς δεν είμαστε παρά μια ελάχιστη ενόχληση. Αν πραγματικά μας ήθελε νεκρούς, θα αρκούσε να πετάξει μέχρι εδώ από την Ουρουμπέιν και να μας αντιμετωπίσει στη μάχη, όπου, βέβαια, θα πέφταμε σαν ξερά φύλλα, έρμαια μιας χειμωνιάτικης καταιγίδας. Έχει μαζί του τη δύναμη των Δράκων και στη δύναμη αυτή δεν μπορεί ν' αντισταθεί κανείς. Εξάλλου, ο Γκαλμπατόριξ δεν ξεστρατίζει εύκολα από το στόχο του. Μπορεί να είναι τρελός, αλλά είναι πανούργος και, πάνω

απ' όλα, αποφασισμένος. Αν θέλει να σε πιάσει, τότε ο στόχος αυτός θα του γίνει μανία και τίποτα, εκτός από το ένστικτο της αυτοσυντήρησης, δε θα καταφέρει να τον αποτρέψει από το στόχο του».

«Όπως και να 'χει» είπε η Άρσα «αυτό δεν είναι έργο του Γκαλμπατόριξ, αλλά δικό μας».

Ο Έραγκον σκυθρώπιασε. «Δικό μας; Μα δεν μπορεί να έγινε από τους Βάρντεν».

«Όχι από τους Βάρντεν, αλλά από ένα Εωτικό».

«Αλλά—» Ο Έραγκον σταμάτησε προσπαθώντας να βρει μια λογική εξήγηση. «Κανένα Εωτικό δε θα δεχόταν να δουλέψει για τον Γκαλμπατόριξ. Τα Εωτικά θα προτιμούσαν να πεθάνουν παρά—».

«Ο Γκαλμπατόριξ δεν έχει καμιά σχέση μ' αυτό το πράγμα, αλλά ακόμα κι αν είχε, αμφιβάλλω αν θα άφηνε ένα τόσο ισχυρό όπλο στα χέρια κάποιου που θα ήταν ανίκανος να το φυλάξει καλύτερα. Απ' όλα τα όπλα που υπάρχουν στην Αλαγαισία, ετούτο εδώ είναι σίγουρο ότι ο Γκαλμπατόριξ δε θα ήθελε να έχουμε στα χέρια μας».

«Γιατί;»

Με ένα αχνό γουργούρισμα στην ψιθυριστή πλούσια φωνή του, ο Μπλόντγκαρμ απάντησε: «Επειδή, Έραγκον Ισκιομακελάρη, αυτό εδώ είναι ένα Ντάουθντερτ».

«Και το όνομά του είναι Νίρνεν η Ορχιδέα» συμπλήρωσε η Άρσα δείχνοντας τις γραμμές που ήταν σκαλισμένες στη λεπίδα. Μόνο τότε ο Έραγκον συνειδητοποίησε ότι ήταν εξεζητημένα ιερογλυφικά, το μοναδικό σύστημα γραφής των Εωτικών: καμπυλόγραμμα, μπλεγμένα μεταξύ τους σχήματα που κατέληγαν σε μυτερές αιχμές, σαν αγκάθια.

«Ντάουθντερτ;» Όταν είδε τόσο την Άρσα όσο και τον Μπλόντγκαρμ να τον κοιτάζουν δύσπιστα, ο Έραγκον ανασήκωσε τους ώμους του, ντροπιασμένος για την άγνοιά του. Τον πίκραινε το γεγονός ότι στα Εωτικά προσφέρονταν δεκάδες χρόνων σπουδών και εκπαίδευσης με τους καλύτερους δασκάλους του γένους τους, ενώ ο δικός του θείος, ο Γκάρρου, δεν τον είχε μάθει καν γράμματα γιατί το θεωρούσε ασήμαντο. «Στην Ελλεσμίρα δεν είχαν την ευκαιρία να μελετήσω τα πάντα. Τι είναι; Το σφυρηλάτησαν την εποχή της Πτώσης των Δρακοκαβαλάρηδων για να χρησιμοποιηθεί ενάντια στον Γκαλμπατόριξ και στους Προδότες;»

Ο Μπλόντγκαρμ κούνησε αρνητικά το κεφάλι του. «Το Νίρνεν είναι ακόμα πιο παλιό».

«Τα Ντάουθντερτ» εξήγησε η Άρσα «είναι καρπός του φόβου και του μίσους που σημάδεψαν τα τελευταία χρόνια του πολέμου μας με τους Δράκους. Οι πιο έμπειροι σιδηρουργοί και μάγοι μας τα κατασκεύασαν από υλικά που πλέον δε γνωρίζουμε, τα επένδυσαν με μαγικούς ψαλμούς που δε

θυμόμαστε πια τα λόγια τους, κι έδωσαν και στα δώδεκα τα ονόματα των πιο όμορφων λουλουδιών —όσο αταίριαστο κι αν ήταν—, επειδή τα φτιάξαμε με ένα και μόνο σκοπό: να σκοτώσουμε Δράκους».

Ο Έραγκον ένιωσε να τον πλημμυρίζει ένα αίσθημα αποστροφής καθώς κοιτούσε τη λαμπερή λόγχη. «Και τα κατάφεραν;»

«Εκείνοι που ζούσαν τότε λένε ότι το αίμα των Δράκων έπεφτε σαν βροχή, σαν καλοκαιρινή καταιγίδα, από τον ουρανό».

Από την πλευρά της Σαφίρας ακούστηκε ένα δυνατό, νευρικό σφύριγμα.

Ο Έραγκον έστρεψε το βλέμμα του προς το μέρος της για μια στιγμή και με την άκρη του ματιού του είδε ότι οι Βάρντεν εξακολουθούσαν να κρατάνε τις θέσεις τους μπροστά στο φυλάκιο, περιμένοντας εκείνον και τη Σαφίρα να τεθούν επικεφαλής της επίθεσης.

«Νομίζαμε ότι όλα τα Ντάουθντερτ είχαν καταστραφεί ή χαθεί για πάντα» είπε ο Μπλόντιγκαρμ. «Προφανώς, κάναμε λάθος. Το Νίρνεν πρέπει να πέρασε στα χέρια της οικογένειας Γουαλντιγκρέιβ και αυτοί μάλλον το φύλαξαν κρυμμένο εδώ, στην Μπελατόνα. Υποθέτω ότι, όταν είδε πως καταφέραμε να τρυπήσουμε τα τείχη της πόλης, ο λόρδος Μπράντμπερν έχασε το κουράγιο του και διέταξε να βγάλουν το Νίρνεν από το οπλοστάσιό του, σε μια προσπάθεια να σταματήσει εσένα και τη Σαφίρα. Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι ο Γκαλμπατόριξ θα γίνει έξαλλος όταν μάθει ότι ο Μπράντμπερν προσπάθησε να σε σκοτώσει».

Παρότι καταλάβαινε ότι έπρεπε να βιαστούν, η περιέργεια δεν άφηνε τον Έραγκον να φύγει ακόμα. «Άσχετα από το τι είναι το Ντάουθντερτ, δε μου εξηγήσατε ακόμα γιατί δε θα ήθελε ο Γκαλμπατόριξ να το έχουμε εμείς». Έδειξε το δόρυ. «Τι κάνει το Νίρνεν πιο επικίνδυνο από κάποιο άλλο δόρυ ή ακόμα και από το Μπρί...» συγκρατήθηκε πριν αρθρώσει ολόκληρο το όνομα «ή το δικό μου ξίφος;».

Αυτή τη φορά απάντησε η Άρσα: «Είναι αδύνατον να σπάσει με τους συνηθισμένους τρόπους, δεν παθαίνει τίποτα από τη φωτιά και είναι σχεδόν τελείως απρόσβλητο από τη μαγεία, όπως είδες και μόνος σου. Τα Ντάουθντερτ σχεδιάστηκαν έτσι ώστε να μην επηρεάζονται από τη μαγεία των Δράκων, ταυτόχρονα, όμως, προστατεύουν καλά και το χρήστη τους — μια τρομερή προοπτική, αν σκεφτεί κανείς τη δύναμη, την πολυπλοκότητα και την απροσδόκητη φύση της μαγείας που κατέχουν οι Δράκοι. Ο Γκαλμπατόριξ μπορεί να έχει απλώσει γύρω από τον ίδιο και τον Σρούικαν τις περισσότερες προστατευτικές ασπίδες απ' ό,τι οποιοσδήποτε άλλος στην Αλαγκαισία, παρ' όλα αυτά, το Νίρνεν ενδέχεται ότι μπορεί να

διαπεράσει τις άμυνές τους, να τις σπάσει σαν να μην υπάρχουν».

Ο Έραγκον ένιωσε ότι είχε καταλάβει κι αυτό τον ανακούφισε κάπως. «Εμείς πρέπει να...»

Ένα μακρόσυρτο ουρλιαχτό έκοψε τη φράση του στη μέση.

Ο ήχος ήταν διαπεραστικός, άγριος, ανατριχιαστικός, θύμιζε μέταλλο που πλανίζει με μανία μια πέτρα. Ο Έραγκον ένιωσε τα δόντια του να χτυπάνε άθελά του και κάλυψε τα αυτιά του με τα χέρια του, κοιτάζοντας τριγύρω, σε μια προσπάθεια να εντοπίσει από πού ερχόταν ο ήχος. Η Σαφίρα έσκυψε το κεφάλι της και παρότι ο ήχος κάλυπτε σχεδόν τα πάντα, την άκουσε να γρυλίζει παραπονιάρικα.

Ο Έραγκον σάρωσε με το βλέμμα του το προαύλιο δυο φορές και τελικά πρόσεξε ένα αχνό συννεφάκι σκόνης που ανέβαινε ψηλά από τον τοίχο του φυλακίου. Η σκόνη έβγαινε από μια μικρή χαραμάδα κάτω από το μαυρισμένο, μισοκατεστραμμένο παράθυρο, εκεί όπου είχε σκοτώσει το μάγο ο Μπλόντγκαρμ. Το ουρλιαχτό όλο και δυνάμωνε, ο Έραγκον τόλμησε όμως να τραβήξει το ένα του χέρι από τ' αυτιά του για να δείξει τη χαραμάδα.

«Κοίτα!» φώναξε στην Άρυα που ένευσε καταφατικά. Εκείνος ξανάφερε βιαστικά το χέρι του στο αυτί του.

Χωρίς καμιά προειδοποίηση, έτσι στα ξαφνικά, ο ήχος σταμάτησε.

Ο Έραγκον περίμενε ένα λεπτό, έπειτα κατέβασε αργά τα χέρια του και ήταν η πρώτη φορά που ευχήθηκε να μην είχε τόσο ευαίσθητη ακοή.

Και την ίδια στιγμή, η χαραμάδα άρχισε να πλαταίνει και με ιλιγγιώδη ταχύτητα να απλώνεται όλο και χαμηλότερα στον τοίχο του φυλακίου. Θυμίζοντας κεραυνό, η χαραμάδα χτυπούσε τα πρεβάζια πάνω από τις πόρτες του κτιρίου και τα διέλυε, συσσωρεύοντας μπάζα στα πατώματα. Το κάστρο μούγκριζε από πάνω μέχρι κάτω και, από το σπασμένο παράθυρο ως το διαλυμένο περβάζι, η πρόσοψη του φυλακίου είχε αρχίσει να καταρρέει.

«Τρέξτε!» φώναξε ο Έραγκον στους Βάρντεν, οι άντρες είχαν όμως ήδη σκορπίσει προς όλες τις κατευθύνσεις, προσπαθώντας όπως όπως να απομακρυνθούν από τον ετοιμόρροπο τοίχο. Ο Έραγκον έκανε ένα βήμα μπροστά. Το κορμί του ήταν σφιγμένο από την ένταση καθώς προσπαθούσε να διακρίνει τον Ρόραν κάπου ανάμεσα στους πολεμιστές.

Τελικά, τον εντόπισε παγιδευμένο πίσω από την τελευταία ομάδα των αντρών που στέκονταν δίπλα στην είσοδο, να τους φωνάζει σαν τρελός, αλλά τα λόγια του να χάνονται μέσα στην οχλαγωγία. Και τότε ο τοίχος μετακινήθηκε αρκετά εκατοστά – γέρνοντας μπροστά, σχεδόν αποσπασμένος από το υπόλοιπο κτίριο– κι άρχισε να καταβρέχει με πέτρες τον Ρόραν που

έχασε την ισορροπία του, παραπάτησε κι έπεσε κάτω ακριβώς από την ετοιμόρροπη είσοδο.

Τη στιγμή που ο Ρόραν κατάφερνε να σταθεί και πάλι όρθιος, τα μάτια του συνάντησαν εκείνα του Έραγκον και διέκρινε μέσα τους μια λάμψη φόβου και απελπισίας κι αμέσως μετά την παραίτηση, καθώς ο Ρόραν ήξερε ότι, όσο γρήγορα κι αν έτρεχε, δε θα κατάφερνε να φτάσει έγκαιρα σε κάποιο ασφαλές σημείο.

Ένα αχνό, πικρό χαμόγελο φάνηκε στα χείλη του.

Και ο τοίχος έπεσε.